

Chương 11

Có Xem Là Mất Cuộc Sống

Hai n m sau.

M t bu i sáng, ngoài tr i m a t m tã, Viêm L ng v ng nhà lâu ngày, hôm nay l i m c áo choàng ng xu ng t ng m t n sáng.

Phòng n c th p sáng b i ng n òn chùm, b c t ng kính c n c m a c r a. Cây c i trong v n b nh ng c n m a rào mùa h gi i xu ng x i x tr nên x xác, tiêu i u.

Ngôi bi t th c a T gia ã c T ng Úc Nam trang trí l i theo s thích c a anh. M c dù s ng trong ngôi nhà m i hai n m, Viêm L ng v n không có c m giác quen thu c. H n n a, s b a c m cô n nhà trong hai n m qua c ng ch m trên u ngón tay. Vì v y không th trách nh ng ng i giúp vi c m i c thuê hai n m nay không bi t rõ kh u v c a cô.

Viêm L ng cúi u nhìn n sáng x p y trên bàn: s i c o rán, bánh rán hành hoa, cháo hành hoa, tr ng rán hành hoa... Viêm L ng không nói m t l i nào, c ng không ng a, ch c m c c n c m t ong, u ng vài ng m.

B t g p v m t l nh nh t c a Viêm L ng, ng i giúp vi c vô th c a m t v v trí i di n cô. Sau m t h i n o, ng i giúp vi c c t gi ng dè d t: “Cô ch , c u ch v n ch a bi t cô ch t New Zealand tr v . T i qua, c u ch ph i làm thêm, vì v y m i... c êm không v ...”

Viêm L ng coi nh không nghe th y. Cô t c c n c xu ng bàn, l ng l ng c m t báo x p ngay ng n bên c nh, v a gi báo v a h i: “Hành lý c a tôi âu r i?”

“Tôi ã thu đ n và mang h t v phòng r i !”

Viêm L ng g t u, nh t t báo v ch c , ánh m t cô d ng l i.

Viêm L ng n m t hai giây m i l i gi t báo, t i chuyên m c gi i trí v a b cô b qua.

Sau khi t p oàn L B c thu mua T th thành công, nh ng nhân v t có liên quan bi n m t kh i t m ng m c a gi i truy n thông g n hai n m. Bây gi , tin t c CEO ng nhi m c a t p oàn L B c T ng Úc Nam và m t ng i ph n th n bí cùng xu t hi n m t câu l c b t nhân chi m v trí n i b t trên chuyên m c gi i trí.

Cu i bài vi t, phóng viên còn thêm m t câu mang hàm ý sâu xa: “Cho n lúc phóng viên g i tin, v n ch a th y hai ng i r i kh i câu l c b .”

Th i gian ch p t m nh trên m t báo là t i hôm qua. B y gi là n a êm, tr i l i m a l n nên t m nh không c rõ nét, không nhìn rõ dung m o c a

ngươi phẫn nộ, nhưng ch qua dáng hình lẫm liệt ngươi có thể suy đoán đó là một tâm nhân.

Còn bạn đồng nghiệp của Tàng Úc Nam, dù hóa thành tro bụi Viêm Lăng vẫn nhún nhả.

Ngươi giúp việc lập tức lập báo: “Cô chủ, cứu chủ...”

Viêm Lăng im lặng, tất báo về chỗ. Trên mặt cô vẫn là vẻ thờ ơ, lãnh mnh thng l. Tuy nhiên, trong mắt giây không ý, Viêm Lăng vô thức gập míng sọc ó rần, bước vào míng. Khi mùi hương hoa ng p tràn trong khoang míng, cô mỉm nh thn, ch còn cách c nu t. Ngươi giúp việc ng bên cạnh s t ru t nhìn t báo nh mu n thu đ n. Viêm Lăng ã buông a, chu n b r i i. Lúc này, cô mỉm míng, gi ng nói khô kh c: “Nh k, tôi không n hành hoa.”

Viêm Lăng nh quay về phòng trên tầng hai, nhưng mỉm quay u nh i về phía cửa thang, bên tai vang lên tiếng chào của ngươi giúp việc: “Tàng tiên sinh... Chào buổi sáng!”

Viêm Lăng vô thức đứng b c.

Tiếng giày da t xa ng n, sau đó là tiếng kéo gh l ch c ch. Viêm Lăng đứng ng anh ng i xu ng n sáng, cô đứng chu n b b i, c tay b ng b n m ch t.

“Cùng n sáng i!” Gi ng nói của Tàng Úc Nam vang lên ngay sau lưng cô.

“Tôi no r i!” Viêm Lăng ch ng thềm quay u, c g ng rút tay về nh ng Tàng Úc Nam dùng sức, c ng i cô b kéo xu ng gh .

Sau đó, Tàng Úc Nam ng i xu ng c nh Viêm Lăng.

Ngươi giúp việc v i vàng chu n b b bát a m i. Tóc và áo khoác ngoài của Tàng Úc Nam t n c m a nh ng anh không b n tâm, nh n bát a r i n sáng.

Viêm Lăng c ng không b i, lặng lẽ ng i ó nhìn anh n. Vài phút sau, cô c i nh t. “Tôi qua làm thêm trên gi ng v i àn bà, bây gi kh u v c a anh v n t t nh v y sao?”

Bàn tay c m a c a Tàng Úc Nam d ng l i. Trong lúc Viêm Lăng đứng ng anh s gi v nh không có chuyện gì xảy ra, thì p t c n, anh t nhiên buông a.

Ngươi giúp việc ho ng h t ch y n, v i vàng ôm t p báo vào lòng, lên tiếng gi i thích: “Là tôi s ý... Tôi quên không ch n báo r i m i mang vào đây.”

Trái ng c v i tâm trạng ho ng s c a ng i giúp việc, Tàng Úc Nam l i t ra ung dung, thông th . Anh c m kh n n lau khóe míng, ng tác t t n, tao nhã, nh ng ánh m t s c bén c a anh nh l i dao quét qua ng i Viêm Lăng.

Sau đó, Tàng Úc Nam mỉm cười, nói với người giúp việc. “Không phải xin lỗi! Người này luôn miệng nói về New Zealand thật tốt, vậy mà công bố chỉ hình cùng àn ông New York vậy thôi!”

Câu nói của Tàng Úc Nam rõ ràng là an ủi người giúp việc như ảnh hưởng anh không rời khỏi Việt Nam. Bằng chứng là, Việt Nam như vậy mà vẫn khó chịu.

Mặc dù trong lòng rất thất vọng ngoài Việt Nam vẫn tồn tại niềm nhiên. Hai năm trước, Johnny Weir gửi thư mời tác giả cho Tàng Úc Nam do Châu Trình từng bắt đầu sân bay nên Việt Nam đã bị lạc hậu. Hiện tại, vì làm việc này có chuyến bay nên Việt Nam và Châu Trình bay sang New York, giám đốc phụ trách toàn là Lãng Thủy Công, một doanh nhân người Hoa nổi tiếng New York bản địa.

Ứng dụng pháp lý của Việt Nam New York thực sự bị hạn chế về mặt pháp lý. Có cái gì pháp lý, nhưng Tàng Úc Nam phát hiện, công nghệ đang che giấu ý đồ ích kỷ của mình.

Chàng tiếc, các nhân viên của Tàng Úc Nam Giang Thủy Quân khóa chốt. Trong tay Việt Nam chỉ còn lại Nhã Nhan, một nhân viên có giá trị nhưng pháp lý, không có trị giá, vì vậy rất khó thu hút sự chú ý của Lãng Thủy Công. Cô và Châu Trình New York hai tuần nhưng công việc có thể giám sát kinh doanh của Lãng Thủy Công mà không có chi phí trực tiếp ông ta.

Việt Nam lý lẽ tinh thần, nói với người giúp việc: “Đi ra ngoài thôi!”

Người giúp việc tự nhiên không muốn bị lôi vào cuộc tranh chấp của hai vị chủ ông bà, gửi thư rời đi nhanh ra ngoài. Lúc này, Tàng Úc Nam chỉ tay lên cằm, nói: “Sao em lại như vậy? Xem ra chuyến đi New York với Châu Trình không mấy vui vẻ?”

Vậy chuyến bay đi New York và New Zealand mà công việc không chút tận tâm, cô có thể vui vẻ sao? Cô nên làm thế nào để giữ cảm giác chán ghét và thất vọng? Việt Nam mỉm cười nói: “Anh cho người theo dõi tôi?”

“Tôi bận rộn như vậy, làm gì có thời gian quan tâm riêng của em! Tôi có mối quan hệ khá thân thiết với biên tập viên báo nên hôm nay không nói tin.”

Người đàn ông này dường như không phát hiện ra mục đích thực sự của cô và Châu Trình New York, rằng Việt Nam có thể thao túng nhóm, nhưng không hiểu sao, khi thấy tâm trạng của Tàng Úc Nam dường như rất tốt, công việc Việt Nam tự nhiên tiếp tục, rơi vào trạng thái buồn bã vô cùng.

Trong buổi cô viết hình ảnh trên tờ báo, đôi nam nữ nhìn nhau mỉm cười. Viên Lãng có cảm giác như đang ngồi không yên, ném lý do đi New York hợp lý phải không, không lên tiếng gì thích vì Tưng Úc Nam mà làm bối rối bạn trẻ. “Chúng ta kết hôn đi nào, chúng ta ai có trách nhiệm?”

Và dĩ nhiên, Viên Lãng viết vàng ngọc. “Tôi còn phải đi công ty làm việc, không quấy rầy anh dùng bữa.”

Lần này, Tưng Úc Nam không kéo cô đi, mà cô bối rối. Tuy nhiên, anh dõi theo bóng lưng cô bằng ánh mắt vô cảm. Nhưng khi cô đi lên cầu thang, anh chợt nhiên lên tiếng: “Hai ngày nữa cùng tôi tham gia lễ đính hôn của chúng tôi nhé.”

Viên Lãng bối rối như gặp chuyện gì bất ngờ. “Tôi tiên sinh đã có bạn gái rồi mà vì sao tôi đi cùng sao?” Nói xong, Viên Lãng đã lên tầng hai. Khi cô sắp bị mất khi đi tìm nhìn của anh, anh thông thả bước xuống cầu thang: “Đó là một người bạn chung... L. Chinh.”

Viên Lãng gặp chuyện gì.

Đi về nhà ông nội đi nhà, hành động của cô hài hước biết bao? Vì vậy anh cúi đầu không nhìn thẳng. Khi anh đứng lên, hành lang tầng hai đã không còn bóng dáng Viên Lãng.

Viên Lãng vào phòng thay quần áo, như đi công ty làm việc. Khi lấy bộ công sở màu đen trên kệ áo, ông tác của cô chợt đi lên. Bên tai cô vang lên câu nói: “Hai ngày nữa cùng tôi tham gia lễ đính hôn của chúng tôi nhé...”

L. Chinh...

Đúng như là người cô quen biết trước. Bây giờ nghe tên này, Viên Lãng chắc chắn như cách một người.

Không biết Viên Lãng thì như thế nào, phía sau thì nhiên vang lên giọng nói của Tưng Úc Nam: “Em hãy bớt chút thời gian đi mua váy áo đẹp đi lễ đính hôn.”

Viên Lãng chợt bối rối như không quay lại.

Tưng Úc Nam cầm lấy chiếc váy áo chỉ có ba màu đen trắng, xám treo trên móc. “Tôi sắp quên mất đáng vì của em ngoài bộ công sở rồi!”

Viên Lãng bối rối ngoài tai, cô cúi áo choàng ngực, chuẩn bị thay quần áo. “Tôi không đi!”

Bởi vì nhìn thấy Tưng Úc Nam không hề ra bối rối, ngược lại, anh đứng vào cánh cửa, lên tiếng: “Em không cảm thấy gì sao? Ông nội ông nội tình yêu em như vậy, rồi từ từ đi tìm cô gái như thế nào?”

Nhìn bóng lưng của Viên Linh, có thể thấy cô đang hít thở thật sâu. Quanh nhìn khi quay lại, cô nhìn thấy một người khác. “Mình anh ra ngoài, tôi còn phải thay quần áo!”

Tên Úc Nam chau mày nhìn Viên Linh, không nhúc nhích.

Viên Linh bắt tay thành tiếng, không vội anh ra ngoài mà quay lưng, cầm váy ngủ, mặc áo sơ mi và váy công sở.

Bên vai mình mai, eo thon gọn, đôi chân dài thẳng tắp...

Mặc dù so với hai năm trước, Viên Linh gầy đi không ít nhưng tất cả da trên người của cô vẫn rất quen thuộc với anh. Tên Úc Nam vẫn thả mình vào cánh cửa, nhưng tác động thay đổi như ánh mặt trời ấm áp.

Cùng lúc, Viên Linh kéo khóa váy bên hông, quay đầu lấy túi xách trên giá làm bằng kính, đi về phía cửa ra vào. Tên Úc Nam, cô không hề ý nghĩ. Tên Úc Nam, thậm chí anh chỉ là không khí.

Tên Úc Nam đứng bên cửa, nhìn Viên Linh.

Viên Linh đứng im, cúi đầu, vuốt mái tóc lòa xòa, chán chường như người. Tên Úc Nam không có ý nghĩ, cất tiếng vô cảm: “Trái ngược với yêu không phải là hận mà là không màng. Tên phu nhân, hai năm qua em đã thế nào rồi?”

Lúc này, Viên Linh không tìm thấy cảm giác.

Cô thông thoáng ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt. “Yêu? Anh nghĩ như thế nào? Bạn tôi chỉ nhìn anh cười vì anh có thể giúp tôi lật đổ TTT Thanh, nhưng cùng tôi gieo gió gặt bão, rơi vào cảnh nhà tan cửa nát. Chúng ta hãy thật thân, tên Úc Nam trong lòng chúng ta có tồn tại “yêu” hay không?” Viên Linh chạm ngón tay vào ngực Tên Úc Nam. “Hay chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi?”

Viên Linh nói xong liền thu tay, lách qua người Tên Úc Nam, đi ra ngoài.

Vào thời khắc lật qua vai nhau, mặt người đàn ông nói “kính bát m ch⁽¹⁾” chực chờ vào tim. Tên Úc Nam đứng bên ngoài, cảm nhận người đàn ông xé nát ruột gan.

Sau đó, anh tất tả rời đi bình thường.

Không biết bao lâu sau, có tiếng bước chân đi lên cầu thang, Tên Úc Nam vẫn đứng yên một chỗ, quay lưng về phía cầu thang. Tiếng bước chân dừng lại sau lưng anh, giọng nói của thiếu nữ vang lên: “Chuyên nghiệp của Linh Thy Công Sở cánh sau mặt tiếng nói. Tên giám đốc, chúng ta nên xuất phát rồi!”

Lúc này Tên Úc Nam mỉm cười nhếch nhếch, day day nhìn người, quay đầu, nói: “Đi thôi!” Nói xong, anh cùng thiếu nữ ký Lý đi xuống tầng mặt đất.

Đi xuống căn gác thượng, Tiếng Úc Nam bắt gặp giấc mộng, quay đầu về phía phòng thay đồ đã không còn một bóng người. Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc: “Tiếng Úc Nam của tôi trong lòng chúng ta có tồn tại không? Hay là chỉ là một giấc mộng mà thôi...”

Tiếng Úc Nam thu hút ánh mắt, đi xuống nhà, gặp bạn gái nói quen thuộc ở nhà.

Căn gác thượng vắng vẻ mùa hè. Viêm Lệ ngồi trên ghế sofa mà chần chừ, mắt nhắm nghiền, chỉ có một tia sáng chiếu vào mắt.

Tuy nhiên cô vẫn thấy một tia nắng trong tim mình.

Viêm Lệ tin đây không phải là giấc mộng, bởi khi gặp bạn, bạn nói chuyện với Châu Trình cũng như bình thường. “Lệ, Tiếng Úc Nam ở Trung Quốc. Anh ấy đang tìm kiếm bạn.”

Vẫn vậy, bạn nói khi Viêm Lệ không dám tin vào tai mình. “Ai nói? Lệ, Tiếng Úc Nam?”

“Hiện tại Tiếng Úc Nam đang ở khách sạn. Ông ấy chờ chúng ta ba mươi phút. Em hãy đi theo taxi tài xế này.”

Ba mươi phút...

Viêm Lệ vội vàng cúp điện thoại, mang theo túi xách cùng bạn làm việc. Cô chờ taxi tài xế đã chờ sẵn cho chuyến đi New York lần đầu tiên vào một kết thúc mới mẻ. Thời gian chờ đợi, cô vẫn cảm thấy sai lầm mãi mãi hai lần. Cùng cô một lần, lấy hộ chiếu vào túi, chờ đợi ở phòng.

Châu Trình đã nhận khách sạn vào đi cùng Viêm Lệ. Lúc cô trông thấy, chỉ biết khi gặp ô tô, phóng đi với tốc độ nhanh nhất. Bên ngoài trời vẫn mưa trút nước.

Viêm Lệ chỉ còn nhìn thấy khách sạn, nhưng khi thấy bạn ở phía trước cũng phải vì mất, cô lập tức phanh gấp lại.

Tim trái tim đập trong lòng Viêm Lệ đã át tiếng mưa. Cô nhìn bạn, bạn quay lại nhìn khác thì không thể nhìn thấy bạn trong vòng ba mươi phút.

Ông có vẻ không sâu sắc. Viêm Lệ nghĩ rằng, khi bạn lái xe đi thì qua con đường này.

Ô tô của Viêm Lệ cũng gần đến nơi, bạn ở bên ngoài đã nhìn thấy bạn ở xe. Cô đoán ô tô của cô có thể đi được, liền thả phanh phanh, tay gạt nước, tắt đèn.

Trong lúc này...

Ông cũng tự nhiên thôi.

Lúc Viêm Lệ tỉnh lại, cô đang trong bệnh viện. Ký ức của cô cùng bạn thì không còn tràn vào xe của cô.

sắc hít chút không khí còn sót lại, cho nên khi nhìn công nhân cầm cờ khi nào cô không thấy nó.

Thế nên Chợt cách cô rớt xuống, dường như cô còn nhìn thấy bóng dáng của ông ta.

Cho nên khi mặt tiếng “chát” vang lên. Tiếng nói là tiếng “chát, chát, chát!”

Tiếng gõ vào trái tim đã ngừng lại. Cô nhớ lại ngày càng mãnh liệt, cùng khi nó phát ra tiếng. Cô bối rối, họ kham mặt tiếng.

Là tiếng phát ra xe? Viêm Lăng đã nhìn ra ngoài, qua làn nước, cô nhìn thấy một người đang đi bộ.

Là thế nào Chợt nhìn thấy người cô, hay là...

“Chát!” Sau cú gõ cùng, cô kính bị tung tóe trong nước.

Có người nhìn thấy tay cô.

Người đó dùng bàn tay kiên nhẫn, lôi cô ra khỏi xe ô tô vì mặt sắc mặt nhìn thế nào Chợt công nhân không thể làm được gì.

Một lần nữa vào mặt Viêm Lăng, cảm giác sợ hãi khi cô hít thở một lần nữa. Cô đã thoát chết?

Một lúc vội vã và có tiếng ồn ào xung quanh Viêm Lăng, bỗng môi giá phồng lên môi cô, mặt lưng không khí tràn vào khoang miệng cô.

Đây là cảnh sát sao?

Hay là...

“Châu Trình!” Khi tiếng nói mạnh mẽ thoát ra khỏi miệng Viêm Lăng, bỗng môi cô bị phồng lên.

Viêm Lăng cảm thấy cô bị lên tiếng rồi chửi rủa rồi chạy nhanh. Cô không còn sợ hãi, thậm chí không nghe rõ tiếng nói có vẻ nôn nóng của người đó, nhưng cô vẫn nhớ rõ, từ lúc cô luôn nhìn thấy một người tài xế, không rời.

Đó là thế còn quan trọng hơn tính mạng của cô, vậy mà bây giờ tài xế lại không cánh mà bay. Viêm Lăng lập tức nghĩ đến. Thấy cô chửi rủa xuống giọng, cô ý tá vội quay lại. Cô vẫn không có sợ hãi, lúc quay lưng, choáng váng, cô phồng tay cô ý tá mới có thể đứng vững.

“Ch còn chắc chắn sao, anh ấy đâu vậy?”

Viêm Lăng muốn nói chuyện nhưng cảm thấy không thể nói ra tiếng, chỉ có tiếng ho khàn khàn. Cô ý tá thông minh lập tức hiểu ý. “Tôi nghe nói ô tô của anh đi đâu, dù anh còn trong xe thì bây giờ anh không tìm thấy anh!”

“Trên màn hình này rất lớn. Một, hai ngày trước, đài truyền hình đã tin có người gặp tình huống gì gì đó anh ấy nói không may mắn như thế, chết đuối trong ô tô của mình. Chắc anh thoát chết còn chuyện gì quan trọng hơn là nghĩ anh ấy chết?” Cô ý tá lập tức khuyên nhủ.

Thần kinh Viêm Linh không ngừng làm theo ý mình, cô giết tay khỉ tay cô y tá, nhúng mũi mũi của cô, cô mất thăng bằng, ngã phịch xuống mép giường.

Viêm Linh nhấc mắt cho quay cuồng. Sau đó, cô ngẩng đầu nói với cô y tá: “Có thể cho tôi mượn chiếc khăn không?”

Cầm lấy khăn của cô y tá, Viêm Linh gửi cho Châu Trình.

Lúc cô vừa nhấc khăn ra khỏi tủ, bên ngoài phòng bệnh truyền nhiễm bệnh nhân gập gáp. Mắt cô chói sáng vàng ngả ngời trời buốt lạnh tay Viêm Linh, khi ngón tay cô đặt lên màn hình. Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra.

Châu Trình xuất hiện trong tầm mắt Viêm Linh.

Ánh mắt hoảng loạn của anh lướt quanh căn phòng. Thấy Viêm Linh đứng trên giường bệnh, anh thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đi đến cạnh giường.

Sợ Viêm Linh vô cùng nhút nhát. Châu Trình vô thức giết tay nhấc trán cô nhúng mũi rút tay về ngay.

“Em không sao à?”

Thở nào cô y tá bị hất của cô, thì ra là Châu Trình cứu cô rồi à cô bệnh viện. Tuy nhiên, Viêm Linh không nhận ra cảm nhận sau tai nạn này. “Tài liệu mới?”

Đầu tiên nghĩ là chán chường, Viêm Linh có cảm giác nhấc mắt nhìn ngắm. Khi cô đi xuống hai năm đã chính cô phá tan. Nhưng bây giờ không phải lúc nào, cô tìm cách cứu vãn. Cô cất giọng khản đặc: “Phải mất ít nhất một ngày mới có thể chuyển bệnh viện, Linh Thy Cưng Trung Quốc mấy ngày? Dù thế nào cũng phải chờ đợi ta trở về khi ông ta quay về New York.” Giọng nói của Viêm Linh khản đặc, Châu Trình phải vội nghe oán mủi hi vọng cô. Anh lặp lại câu hỏi của cô im lặng. “Chẳng phải em bỏ quên tài liệu khách sạn rồi sao?”

Thấy vẻ mặt của Viêm Linh, Châu Trình nhìn cô y tá vẻ buồn bên cạnh, ngẫm nghĩ rồi nói: “Cô y tá, có thể gọi bác sĩ à?”

Sau khi cô y tá đi ra ngoài, Châu Trình mỉm cười nhìn cô: “Nhấn nút chuông gọi em, anh lặp lại ngay mà chẳng cần Linh Thy Cưng. Trên giường này, anh nhận cảm giác của em, đi phờ phạc nói em đã quên bệnh viện, không có gì đáng lo. Ngoài ra, em đã quên gọi tài liệu của Linh Thy Cưng.”

Viêm Linh không tin vào tai mình, giọng nói khản đặc của cô thì hiện rõ tâm trạng thất vọng. “Linh Thy Cưng phải ra sao?”

“Lúc n b nh vi n, anh nh n c i n tho i c a th ký c a L ng Th y C ng. Có l c m nh n c thành ý c a chúng ta, cu i cùng L ng T ng c ng nói bóng gió, không lo i tr kh n ng h p tác.”

Viêm L ng th phào nh nhõm. Giây phút này, s au n tràn ng p c th cô. Nh ng v t x c do qu t vào kính v bàn tay, khu u tay, u g i u vô cùng au n. Viêm L ng l ng l ng i trên gi ng b nh, không nhúc nhích. u óc cô bình t nh vô cùng, b t u ngh n kh n ng h p tác, nh ng vi c c n làm ti p theo... Cô ph i h t s c th n tr ng b i m i b c i sau này s quy t nh s thành b i c a cô.

Hi n t i, Viêm L ng v n là ng i ph trách, cô ch còn cách c g ng h t s c. Mu n ánh b i Giang Th Quân, cách h u hi u nh t bây gi là m n danh ngh a c a L ng Th y C ng khi n Giang Th Quân c n câu. Hai n m tr c, cu c chi n thu mua ánh b i T th nh ng c ng khi n L B c t n th t nghiêm tr ng. N u không ph i Viêm L ng và T ng Úc Nam có h p ng ràng bu c, Giang Th Quân ã xé nh nhữn hi u c a T th và em bán t lâu. Bây gi , Viêm L ng ph i làm th nào thuy t ph c L ng Th y C ng không ch xu t v n u t mà còn cho phép cô m n danh ngh a ông ta làm vi c? Làm th nào đ Giang Th Quân bán T th cho L ng Th y C ng?

Trong lòng tràn ng p tia hy v ng, Viêm L ng c m th y sôi s c, ánh m t nhìn Châu Trình sáng ng i, trái ng c v i s c m t tái nh t. “Em ph i ích thân i g p L ng Th y C ng.”

Châu Trình hi u ý cô, c t gi ng nghi ho c: “Em mu n nói... bây gi sao?”

Viêm L ng tr nh tr ng g t u.

Châu Trình l p t c t ch i: “Bây gi em hãy l i b nh vi n cho anh, không c i âu c !”

Viêm L ng nh m mi ng cã l i, úng lúc bác s i vào ki m tra s c kh e cho cô. Châu Trình ch còn cách t m th i lánh m t. Th y anh i ra c a, Viêm L ng nói v i theo: “Anh hãy i mua giúp em b qu n áo trung tâm th ng m i g n ây i!” Cô ng m ngh r i b sung thêm: “Em s m c khi ra vi n sau hai ngày n a.”

Châu Trình g t u, r i i. Bác s i n bên gi ng b nh. “Cô hãy n m xu ng, tôi ph i...”

Bác s ch a nói h t câu, Viêm L ng ã c t ngang: “Tôi có th ra vi n ngay bây gi không?”

Viêm L ng t thái r t kiên quy t, cu i cùng bác s c ng ng ý. n khi Châu Trình quay v phòng b nh, Viêm L ng l y túi qu n áo t tay anh, xu ng gi ng, i vào phòng v sinh.

Châu Trình c t gi ng ng c nhiên: “Không ph i em...”

úng là không bị tụt lại cao tụt dần, Châu Trình lắc đầu. “Em yên rí! Bây giờ gió thổi em có thể đứng vững, em không bị nhún nhẩy nữa, làm sao?”

Viêm Lãng lập tức đóng chốt cửa phòng vệ sinh, mặc kệ Châu Trình ra sức gõ cửa, cũng không đáp lại nữa.

Viêm Lãng nhanh chóng thay quần áo. Bỗng nhiên khi n lần da cô càng trở nên bần thần. Châu Trình vẫn nhìn chăm chú, cô đã lên tiếng trách: “Bác sĩ đã cho phép em xuất viện, em nên nghe lời bác sĩ hay nghe lời anh?”

Mặt Viêm Lãng mím mép lạnh lùng nhìn về phía cô trong ký ức của Châu Trình. Hai năm nay, cô sống khép mình, trở thành người trầm lặng. Châu Trình nghĩ rằng cô không bị tụt nên phải nghĩ đến điều gì. Viêm Lãng cũng nói chuyện, nhưng chỉ nghe ra ngoài, anh lại đi theo.

Sau khi hoàn tất thủ tục xuất viện, Viêm Lãng ngồi vào xe của Châu Trình. Ngoài trời vẫn mưa to, trời xám xịt có một màu trắng xóa, tầm nhìn mờ nhạt.

Châu Trình lơ lửng quay sang Viêm Lãng đang ngồi ghế lái phía trước. Nhưng cô không chút chú ý, như sống chết lúc nào.

Nhưng cuối cùng Châu Trình không lên tiếng, trở về chỗ ngồi của mình.

Châu Trình lái xe khá nhanh, mặc dù gió cũng không ngừng. Viêm Lãng thì tay nắm chặt vô lăng, nghĩ đến chuyện gì đó. Trong đầu cô quay cuồng những câu hỏi: Ai đang giúp cô? Cô nên nói gì khi gặp Viêm Lãng? Làm thế nào mới có thể khi đến Thành Phố Hồ Chí Minh? Ngoài năm tân hôn hai năm trước, Thành Phố Hồ Chí Minh không hề nhìn về phía cô, dù chỉ một giây, nếu cô chỉ cần nhìn anh thì họ sẽ sống như thế nào? Cô phải làm gì để Giang Thành Quân rời bỏ cô?...
Càng nghĩ càng đau đầu.

Cảm thấy ô tô dừng lại, Viêm Lãng mới nhận ra cách khó khăn. Cô phát hiện ra những xung quanh rất quen thuộc. Đây là phố khách sạn Viêm Lãng Thành Phố Hồ Chí Minh, mà là căn biệt thự của gia đình.

Trong tai Viêm Lãng vẫn còn tiếng ồn ã. Giọng nói của Châu Trình như cách mặt trời mà mình nghĩ, từ xa truyền tới: “Em hãy nghe lời anh, nghe lời anh cho khỏe. Anh đã hỏi Viêm Lãng Thành Phố Hồ Chí Minh ngày khác rồi. Bây giờ em tự nhiên xuất hiện khi ông ta cảm thấy hai chúng ta bắt đầu quan hệ trong việc xã lý vấn đề, như vậy là tốt rồi.”

Châu Trình nói xong, không nhìn Viêm Lãng lên tiếng, anh đã cảm ơn, xuống xe, nhìn vào cửa xe giúp Viêm Lãng. “Anh đưa em lên nhà.”

“Anh không đưa em gặp Viêm Lãng Thành Phố Hồ Chí Minh, em sống đi.”

Viêm Lãng trả lời, giọng vô tình như đi chuyển tới vị trí lái xe. Nhưng cô vẫn nhúc nhích, trở về chỗ ngồi của mình, cũng nhìn chăm chú. Châu Trình

thò nà ngi vào trong xe, cô ra ngoài. Cuối cùng cô đành ngoan ngoãn nghe lời.

Châu Trình đã cô n c a nhà r i t m bi t. Viêm L ùng m t mình m c a vào nhà. Lúc này ã là t m ch ng v ng, m a v n ch a ng t, s c tr i ã t i h n.

Viêm L ùng i th ng lên t ng trên. Toàn thân cô không còn chút s c l c, ph i b ám c u thang i t ng b c, cuối cùng c ng l o o v n phòng ng .

V a vào c a, Viêm L ùng li n ch ng tay lên trán, ng t a vào t ng ngh ng i. Trong phòng ng không có chút ng t nh nh ng tr c m t cô t nhiên có ánh sáng.

Cô ng ng u, a m t v n i có ánh sáng, phát hi n c a phòng t m v a m toang.

Ánh sáng t trong phòng t m chi u ra ngoài, Viêm L ùng t t nhìn rõ m t hình bóng xu t hi n c a phòng t m.

T ùng Úc Nam?

H i n c t trong phòng t m lan t a. Ng i àn ông phía i đi n rõ ràng v a m i t m n c nóng nh ng s c m t tr ng b ch n áng s .

Trong làn h i n c m m t, T ùng Úc Nam ng n ng i khi th y Viêm L ùng.

Ánh èn trong phòng t m h t ra t sau l ùng T ùng Úc Nam. Hai ng i, m t c t không còn gi t máu, ng hai u sáng và t i.

Viêm L ùng c m th y hoa m t, chóng m t. Vì ng c sáng nên cô không nhìn rõ v m t c a ng i àn ông ng i đi n, nh ng ánh m t u t i c a anh khi n cô mu n né tránh. Cô c g ng l y l i tinh th n, m i n c ng i v phía gi ùng ng .

V i tình tr ng c a Viêm L ùng hi n t i, ch c ch n th mình xu ng gi ùng là ng ngay. Nh ng v a i n bên c nh gi ùng, chân cô nh gi m ph i th gì ó. ang nh cúi u nhìn thì m t lu ng khí nóng quen thu c ph vào ng i cô. Cùng lúc ó, m t hình bóng cao l n t sau l ùng cô chi u xu ng gi ùng, nu t tr n hình bóng c a cô.

T ùng Úc Nam ng ngay sau l ùng Viêm L ùng. M c dù anh không lên tí ng nh ng cô có th c m nh n rõ ràng. Cuối cùng, Viêm L ùng nghi n r ng, kéo ch n chui vào trong, nh m nghi n hai m t.

Viêm L ùng n m nghiêng ng i, quay l ùng v phía T ùng Úc Nam. N u anh h i t i sao s c m t cô t nh v y, cô c ng không nh m m i ng. Ch c n cô và anh không trò chuy n cô s không l s h , anh s không phát hi n ra i u b t th ùng.

Ngh v y, Viêm L ùng nh m m t ch i s ch t v n c a T ùng Úc Nam ho c t i ng b c chân r i i. Tuy nhiên t u n cu i T ùng Úc Nam v n gi

thái tử m m c, không biết c ng không lên tiếng. Anh chỉ ng bên gi ng, l ng l ng m nhìn thân hình m nh mai c a ng i ph n tr c m t.

Sau đó, T ng Úc Nam gi tay, nh kéo tay Viêm L ng vào trong t m ch n m ng, nh ng g n ch m vào cô, anh t nhiên d ng l i, ng i xu ng, nh t hai viên thu c màu tr ng v a b Viêm L ng vô ý gi m nát.

Khi tiếng óng c a vang lên, Viêm L ng m i m m t. S c tr i ngoài c a s ã t i en nh m c t bao gi . Cho t i lúc thi p i u óc cô v n r i nh t vò. L ng Th y C ng... Cô có nên ánh c c t t c vào canh b c ó?

Viêm L ng b bóng è n ng t th .

Trong c n ác m ng, cô chìm d i n c. Trong ô tô kín mít, cô h t ho ng m c a nh ng cánh c a v n không h nhúc nhích. Cô không th m m t, c ng không th n i. N i kinh hoàng, ch t chóc bao trùm ng i cô. Trong n i tuy t v ng, cô c gi tay l n cu i. úng lúc này, c a xe t nhiên m ra nh có k tích. Viêm L ng m ng r , nhào ng i ra kh i xe. Lúc cô s p b i lên m t n c hít th không khí, t nhiên xu t hi n m t bàn tay n m ch t gót chân cô, kéo cô xu ng n c. Viêm L ng ho ng s cúi u, b t g p g ng m t T ng Úc Nam, anh ang ra s c lôi cô cùng ch t.

Viêm L ng gi t mình t nh gi c.

Ti ng ù ù bên tai kéo Viêm L ng t c n ác m ng tr v hi n th c. M i cô nh b t c ngh n, cô ch còn cách há m i ng th d c. M t o m t nhìn tr n nhà, cô c xóa b g ng m t áng s trong gi c m ng ra kh i u.

Bên ngoài c a s , cu i cùng m a bão c ng d n tan nh ng con m a v n d t thành t m màn tr ng vô cùng vô t n.

Hóa ra tiếng kêu ù ù bên tai không ph i do Viêm L ng b ù tai mà là tiếng i n tho i đi ng rung.

Th i t i t mùa hè v a m t v a nóng b c. Không bi t ai t t i u hòa làm Viêm L ng thoát m hôi. Vi c thoát m hôi khi n c th cô d ch u h n nhi u, u óc không còn choáng váng nh tr c. i n tho i đi ng liên t c rung lên, báo hi u có ng i g i t i. Viêm L ng không ch u n i, xu ng gi ng i t i c a phòng t m, l c tìm đi ng trong áo s mi và qu n Âu v t ngoài phòng t m.

i n tho i t s ng nh ng v n có th s d ng, Viêm L ng b t máy, cô còn ch a k p lên tiếng thì u máy bên kia ã vang lên gi ng nói g p gáp: “T ng giám c, cu i cùng anh c ng nghe máy!”

Th ký Lý... Ng i này luôn ra v o m o nh s p c a anh ta. Gi ng nói c a Viêm L ng không chút nhi t tình. “Là tôi.”

u máy bên kia tr m m c trong giây lát, th ký Lý nhanh chóng l y l i bình t nh, c t gi ng cung kính: “T ng phu nhân, tôi không có cách nào liên l c v i T ng giám c. Hai ng i ang cùng nhau à? Cô có th b o T ng giám c nghe i n tho i không?”

“Anh tìm anh ta có chuyện gì?”

“Việc này...”

Thầy ký Lý im lặng, Viêm Lệ cũng không nhìn dò hỏi. Cô cảm thấy ngột ngạt, ra khỏi phòng, ngoái nghiêng xuống tầng dưới nhìn không thấy bóng dáng Tuấn Úc Nam. Cô nhìn xuống cửa thang, đúng lúc nhìn thấy người giúp việc đi lên, cô cất tiếng hỏi: “Có thấy cậu ấy đâu không?”

Người giúp việc tròn mắt ngạc nhiên. Ông bà chủ ngôi nhà này cảm thấy không nói với nhau nên ba câu, tất cả mọi người đều quen với cuộc chiến tranh lạnh kéo dài cả đời. Hôm nay, cô chủ tự nhiên quan tâm đến hành tung của anh giúp việc, người giúp việc làm sao không kinh ngạc.

“Cậu ấy hình như đang ... phòng ngủ phải?”

Viêm Lệ nghe xong lập tức đi về phía phòng ngủ phải. Cửa phòng khóa trái, Viêm Lệ gõ cửa cũng không có người trả lời, cô đành bỏ người giúp việc đi: “Cậu ấy, thầy ký Lý gửi gì đấy?”

Trong phòng vẫn không có tiếng động, Viêm Lệ đứng ngắm nhìn rồi nói với người giúp việc: “Hãy lấy chìa khóa đi phòng lên đây!”

Người giúp việc nhanh chóng lấy chìa khóa, Viêm Lệ mở cửa phòng. Vừa đi vào trong, cô lập tức hóa đá trong giây lát. Tuấn Úc Nam đang nằm bất động trên sàn nhà.

Viêm Lệ choáng váng mất óc. Sau khi có phản ứng, cô lập tức xông lên, quỳ xuống sàn nhà, ôm vai Tuấn Úc Nam. “Tuấn Úc Nam!”

Tay Viêm Lệ chạm vào trán nóng ran của Tuấn Úc Nam. Dù cô nghĩ thế nào, người đàn ông đã bất tỉnh cũng không có phản ứng.

Lúc này, người giúp việc xông vào phòng. Viêm Lệ nói: “Mau kéo tay cậu ấy, giúp tôi đánh y dỵ.”

Người giúp việc gật đầu, đi sang một bên. Hai người nhìn nhau rồi nhìn nhau đăm đăm, Viêm Lệ nhìn người đàn ông nằm bất tỉnh, còn Viêm Lệ vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô không thấy Tuấn Úc Nam, liền tìm đến người giúp việc.

Sau một hồi chờ đợi, lòng mình của Tuấn Úc Nam không động, đôi mắt sâu thẳm tắt thở.

Người giúp việc có phản ứng trước tiên, mừng rỡ nói: “Cô chủ, cậu ấy tỉnh rồi!”

Viêm Lệ ngỡ ngàng nhìn người đàn ông. Trong khoảnh khắc, cô nhìn thấy người đàn ông không dậy thì nên bối rối ngoài cả sự tưởng tượng.

Hai người tìm kiếm tìm kiếm, ánh mắt yêu cầu của Tuấn Úc Nam như chìm trong biển khơi. Anh nhìn Viêm Lệ chạm chú rít tay vuốt ve khuôn mặt cô, khóe miệng nở nụ cười lên.

ng tác của anh rất đù đặn, ta như chực nếm nh tay mọt chút, gì cũng ngứa tan vỡ. Nhưng cái của anh hàm chứa art nhieu như ánh mắt anh quá ấm khi nhìn Viêm Lãng không chú ý, vô thức mu n né tránh.

Viêm Lãng rút tay v , ng d y, lùi l i m t b c.

Hành ng tr n tránh c a cô trong m t T ng Úc Nam gi ng nh m t cái máy. Anh c m m t nhìn Viêm Lãng t t lùi l i, cu i cùng quay u b i.

T ng Úc Nam b t ng nhìn cô, ta nh r i vào s giầy vò kéo dài m t th k .

Viêm Lãng quay v phòng l y i n tho i g i cho bác s gia ình, m i bác s n nhà m t chuy n. Khi cô tr l i phòng ng ph , T ng Úc Nam ã c ng i giúp vi c lên gi ng, nh m nghi n hai m t. Nhìn g ng m t tr ng b ch c a anh, Viêm Lãng th m ngh , t i sao anh l i c i v i cô nh v y? Nhưng c i c a anh khi n trái tim cô p nhanh.

Bác s mà Viêm Lãng m i n là bác s gia ình c a T gia tr c kia, t ng ch m lo b nh tình c a T T n Phu tr c khi ông qua i. n nay, v bác s này v n gi m i quan h t t v i ng i c a T gia. Chính vì v y, Viêm Lãng không h b t ng khi tin t c T ng Úc Nam b m truy n n tai Châu Trình.

Cu c g p g u tiên v i L ng Th y C ng tuy không t k t qu nh mong i nh ng c ng t ng i vui v , thu n l i. T tr c n nay, L ng Th y C ng không bao gi ích thân nhúng tay vào các d án u t , v y mà l n này ông ta t ra h ng thú v i xu t c a Viêm Lãng, khi n cô tràn tr h y v ng. Th ký c a L ng Th y C ng ti n Viêm Lãng và Châu Trình ra v . Lúc lên xe, Châu Trình nh mu n nói i u gì ó. Khi anh l n th ba l i c Viêm L ng qua g ng chi u h u, Viêm L ng không kìm c, h i th ng: “Anh mu n nói gì?”

“Anh nghe nói, m y ngày tr c T ng Úc Nam b m?”

“Ch b s t thôi, không ch t c âu!”

Gi ng nói c a cô h i l nh lòng, Châu Trình g t u, không h i ti p. Anh l i đôi m t v con ng phía tr c. Tr m m c m t lúc, Châu Trình l i lên ti ng: “Xem ra em v n còn lo l ng cho anh ta.”

“T t nhiên r i, n u anh ta ch t, k ho ch c a em s xu ng sông xu ng bi n. Em không ch không o t l i T th mà Giang Th Quân ch c ch n s không b qua cho em.”

“Em th t s ngh nh v y, hay ch m nh mi ng nói v y thôi?”

“Anh ngh sao?” Viêm L ng tr môi, nh m m c i nh ng ánh m t s c bén c a cô ã tr l i câu h i c a Châu Trình.

Châu Trình l ng l quan sát Viêm L ng, nh mu n nhìn th u suy ngh th c s c a cô nh ng cu i cùng ành b cu c, anh th t s oán không ra tâm t c a cô.

“Nếu chúng ta và Lăng Thuyết cùng hợp tác thành công, em và Tưng Úc Nam chắc chắn này không rời xa chúng. Em nên suy nghĩ cho kỹ.”

“Anh cho rằng em kiên quyết không ly hôn vì anh ta là vì lợi ích gì?” Viêm Lăng hỏi tiếp, giọng nói càng trở nên lạnh lùng. “Em không phải anh, sao không làm theo cảm tính như anh.”

Không ai ngờ, trên mặt của Tưng Úc Nam khi nhìn quan hệ của vợ chồng anh có sự thay đổi lớn, nhưng không phải thay đổi theo chiều hướng tích cực mà là ngày càng tồi tệ.

Sau hai năm, Viêm Lăng làm thêm nữa trở thành tài khoản bán trong giới thượng lưu. Cô thường qua thăm ngoài, phóng viên các báo lá cải chụp ảnh hình ảnh vui vẻ của cô và chồng ở nhà ông xã. Nhưng cô suy đoán, Tưng phu nhân tự nhiên trở nên bất thường là vì muốn trả thù Tưng Úc Nam vì scandal hôn nhân của anh trước kia.

Thái độ của Tưng Úc Nam càng thu hút sự quan tâm của dư luận. Không rõ vì trong lòng họ thấy hay quan hệ vợ chồng thất bại bên ngoài, anh không hề bận tâm đến hành vi phóng túng của bà xã.

Đây là lần thứ ba trong tuần Viêm Lăng qua thăm ngoài. Cô trở về nhà lúc trời tối sáng. Tưng Úc Nam không ở nhà, chỉ có nhà hàng giúp việc chờ đợi. Cô nhìn cô nhìn cô nhìn cô điếm dứa, chân nam á chân chiêu đi lên gác. Viêm Lăng biết, tin tức cô đem về không vui sướng nhanh chóng tại Tưng Úc Nam.

Giống hệt lòng bao dung của người đàn ông này vì cô đâu? Cô cần phải đi hỏi chuyện của anh.

Sau khi tẩy trang, Viêm Lăng đi tắm rửa. Chợt cô nhận thấy sự thay đổi theo dòng nước, cô chỉ còn lại một cái quần áo và cảm thấy mát mẻ.

Cô ngạc nhiên, cảm giác dòng nước lạnh chày xuống người. Đúng lúc này, tiếng nhạc art pop vang lên.

Viêm Lăng giật mình, lập tức quay đầu. Cô thấy cánh cửa phòng tắm bị mở, người đàn ông bước vào phòng tắm. Viêm Lăng lập tức lấy bình tĩnh, tự nhiên nhìn Tưng Úc Nam đứng ngoài cửa.

Thân hình anh thoáng thoáng, giọng nói yếu ớt.

Viêm Lăng thu lại ánh mắt, coi như anh không tồn tại. Cô liếc nhìn, nhìn thấy trên người anh sự thay đổi. Tưng Úc Nam còn chưa thay dép, Viêm Lăng nghe thấy tiếng giày da rơi xuống. Cô im lặng chờ đợi.

Chỉ một giây sau, Viêm Lăng bắt Tưng Úc Nam lôi xuống giường ra ngoài.

“Anh đi đâu rồi?” Cô hỏi tình hình.

Tưng Úc Nam lặng thinh.

Viêm Lăng vẫn trong trạng thái không minh bạch vì che thân, tóc ướt, nước chảy tong tong xuống chân. Cô bắt Tưng Úc Nam lôi vào phòng thay

. Anh vùng tay, cố gắng cô ngã xuống sofa. Ngay khi ông trở về, Viêm Lũng có đôi mắt nhắm nghiền. Cô giơ tay rút áo trong tủ, che chắn trước ngực, sau đó ngẩng đầu nhìn vào mắt Tưng Úc Nam.

Tưng Úc Nam không lên tiếng, lật tìm quần áo, đóng tác như một kiên nhẫn. Anh nhanh chóng lấy quần áo ném xuống sofa. “Mặc vào!”

“ Ơi ầu?” Viêm Lũng hỏi.

Tưng Úc Nam nghi ngờ, rút lên: “Mặc vào!”

Tưng Úc Nam bắt cô mặc váy dài hồng tím màu da... Viêm Lũng bất ngờ thấy quần áo này có ý nghĩa như thế nào như cô cố ý gợi ý, không nhúc nhích.

Trở thái không tình nguyện của Viêm Lũng, Tưng Úc Nam càng u ám. Anh trầm ngâm nhìn cô, sau đó tự nhiên cúi xuống, nâng mắt cô, siết chặt tay cô.

Cuối cùng, Viêm Lũng cố gắng nghe thấy câu nói mà cô chưa kịp nói. “Em quên mất chuyện gì của chúng ta. Em ngoan ngoãn nghe lời, còn tôi biết qua chuyện của mẹ và cha Châu Trình, không bán các nhân viên của Tưng.”

Nói xong, Tưng Úc Nam buông tay. Viêm Lũng vẫn không lên tiếng, như đã quên chuyện gì. Tưng Úc Nam rời khỏi phòng thay đồ. Viêm Lũng nghe thấy tiếng anh đi đến phòng giặt giúp việc bên ngoài: “Mau đi lấy quần áo và máy sấy tóc đi đây!”

Tưng Úc Nam vẫn như trước của Viêm Lũng, bắt váy dài màu da anh che chắn cho cô rời khỏi phòng. Váy ngắn trên gối, bó sát làm nên một vẻ đẹp công hoàn hảo.

Tưng Úc Nam và Viêm Lũng ngồi hai người hàng ghế sau xe ô tô. Tưng Úc Nam nhắm mắt còn Viêm Lũng nhìn ra ngoài cửa sổ. Là một ngày mưa gió, ngồi trên vỉa hè cảm thấy hơi lạnh. Không ai nói cho cô biết chỉ cần xe dừng lại. Khi xe dừng lại trước cánh cửa xoay của khách sạn Minh Thành, Viêm Lũng không hề cảm thấy bất ngờ.

Công ty của cha mẹ họ Minh Thành chính là nơi họ sẽ cưới nhau, vào buổi tối hôm nay.

Nhà trai gia cảnh hiển hách, nhà gái là quan chức cao cấp, Viêm Lũng đã nghe tin đính hôn của họ lâu. Tin tức Minh Thành bắt đầu từ hôm nay, sáng lập một quỹ cho con cháu tương lai lan truyền khắp nơi, Viêm Lũng không muốn bị thất vọng.

Bỏ quên chìa khóa xe ô tô cho Viêm Lũng. Sau khi xuống xe, Tưng Úc Nam đi xuống trước mặt cô, hướng về phía tay vịn phía cô. Trở lại tác có tính ám ảnh của anh, Viêm Lũng không có ý nghĩ gì, cô đi thẳng về phía cửa khách sạn. Như cô bắt Tưng Úc Nam kéo mình trong nháy mắt. Anh nắm tay cô, khoác vào tay anh. Viêm Lũng như rút tay về phía anh giơ tay. Hai

ngồi vào khách sạn Minh Đình trong cuộc sống âm thầm. Nhưng dĩ con mắt của người ngoài, vẫn nhìn thấy ánh mắt bên nhau, tay trong tay rất tình cảm.

Tiệc hôn có quy mô hoành tráng vô cùng. Đi vào bên trong, Viên Linh bắt gặp vô số nhân viên phục vụ mặt mày hiền hậu.

Trong thang máy có hai người, Tuấn Ngọc Úc Nam thôi không ép buộc Viên Linh. Giây phút cửa thang máy khép lại, Viên Linh lập tức thu tay, ôm hai vai lùi về một góc.

Tuấn Ngọc Úc Nam đứng thẫn thẫn, không quay đầu nhìn Viên Linh mà dõi mắt về phía trước, cất giọng y ngạo mồm: “Em có cảm giác gì khi người tình chết hồn?”

Viên Linh không hề nghĩ người, trả lời ngay lập tức: “Đau khổ tất cùng.”

Viên Linh vội vã đi, sẵn lòng Tuấn Ngọc Úc Nam cảm ơn. Phát hiện ra điều đó, khóe miệng Viên Linh cong lên. Đúng lúc này, cửa thang máy “ding” một tiếng, báo hiệu xuống tầng. Lần này, Viên Linh hít thở phлег, thân mật khoác tay Tuấn Ngọc Úc Nam rời khỏi thang máy.

Sau khi ký tên vào danh sách khách mời, nhân viên phục vụ dẫn họ vào hội trường.

Tuấn Ngọc Úc Nam cảm ơn, ôm tay trái, tìm kiếm nhân vật quan trọng trong buổi tiệc hôm nay.

Nhìn thấy Lâm Minh Đình đang vui vẻ trò chuyện với nhà thông gia, Tuấn Ngọc Úc Nam ghé sát tai Viên Linh nói nháy: “Chúng ta đi chào hỏi.”

Viên Linh bắt gặp ánh mắt của Lâm Minh Đình. Đáng vẻ và cách nói chuyện của ông ta thể hiện rõ là một nhà đầu tư lớn. Thì ra đây là bác của Lâm Chính, cảm ơn là một trong những người bắt tay với Giang Thập Quân ánh sáng.

Tuấn Ngọc Úc Nam đưa Viên Linh tiến vào hội trường. Trên người, không ít khách mời nhiệt tình chào hỏi anh, Tuấn Ngọc Úc Nam gật đầu đáp lại. Khi về phía Tuấn Ngọc Úc Nam đi qua, đám khách bắt đầu bàn tán, nghi vấn lớn nhất chính là: “Tuấn Ngọc phu nhân... chúng ta là bạn gái của Lâm Thiệu gia hay sao?”

“Cô ta trang điểm rất đẹp, không biết có ý gì?” Viên Linh cảm thấy lòng mình cũng bối rối ngoài tai những lời bàn tán không hay về mình. Cô bình tĩnh đi theo Tuấn Ngọc Úc Nam bên Lâm Minh Đình.

Nhìn thấy Tuấn Ngọc Úc Nam, Lâm Minh Đình nở nụ cười thân mật. “Úc Nam nhớ à?”

“Linh tiên sinh!”

“Số mệnh của hình ảnh không thể thay đổi.”

“Tôi biết mọi thứ rồi, không có gì đáng lo.” Tiếng Úc Nam quay sang Viên Linh. “Đây là phu nhân của tôi.”

“Tiếng phu nhân?” Linh nhìn lảng vảng mà nhìn Viên Linh, rồi cười cười ông ta nhanh nhẹn. “Quả nhiên trông nghe không bình thường.”

Một góc nhìn khác, Linh đang trò chuyện cùng bạn bè. Cô ngồi trên ghế sofa, anh lảng vảng quay đầu về phía Linh.

Thời gian trôi nhanh như vậy.

Như thế chất bình thường trong cuộc sống, Viên Linh gặp gỡ người bạn. Cô ngồi bên này, Linh ngồi bên kia dù cách nhau một khoảng cách nhưng vẫn thấy gần gũi. Hai người tìm thấy niềm vui ngay lập tức.

Hôm nay, một buổi tối.

Tiếng nhạc du dương vang vọng khắp phòng. Linh đứng dậy, mỉm cười với Viên Linh. Cô duy nhất Viên Linh có thể làm lúc này là cúi đầu.

Ngồi ở bên kia phòng cô đi đến trao cho cô tình yêu mà cô khao khát nhất. Nhìn ánh mắt, sự phấn khích anh chỉ có thể là khách qua đường.

Còn ngồi ở bên kia phòng cô... là người mà danh nghĩa tình yêu khi cô thấy tích cực mình. Có lẽ, người đàn ông này là sự lựa chọn của cô nên cô phải gánh chịu mọi hậu quả. Tiếng Úc Nam vui vẻ trò chuyện với Linh, Viên Linh cười ngang: “Thật ngại quá, tôi vào nhà vệ sinh một lát!”

Sau đó, Viên Linh ngồi một mình khu vực hút thuốc lá làm một ít hút thuốc. Khi hút thuốc xong, Viên Linh chợt nghe thấy tiếng nhạc. Có tiếng bước chân lightheaded đi lại trên cái ghế bên cạnh cô.

Ngồi ở bên kia phòng cô đứng dậy, cho cô biết khi nào nói quên thuốc vang lên bên tai: “Có thể cho tôi xin ít lá không?”

Ngón tay kẹp thuốc của Viên Linh cười trong giây lát.

Người đàn ông nói: “Lâu rồi không gặp!”

Lúc này, Viên Linh mỉm cười nhìn Linh. “Lâu rồi không gặp!”

Cô nhìn cô xã giao gật đầu. Nhìn cô nháy mắt, Linh cười mỉm. “Bạn vậy à em rất đẹp!”

“Chờ tôi giúp tôi nhé.”

Nhìn trên môi Linh cười.

Đây mới là biểu hiện Viên Linh muốn thấy. Cô không xứng với người đàn ông này nên không thể chỉ một tình cảm quý mến của anh. Tình cảm đó nên thuộc về người xứng đáng hơn.

Linh Chỉnh rút bít lại túi quần, chậm rãi cúi xuống. Viên Linh bắt đầu giục còi. “Anh đừng có bắt nạt, sao còn xin lỗi tôi?”

Cô chủ mưu tìm tài nói chuyện cho thoải mái, ai ngờ thì hiểu quàng cổ lại.

“Nếu không vì nể, tôi làm sao có dũng khí tìm em?”

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng nhưng giọng nói thì rất nghiêm túc. Đã khi nào Viên Linh khi nào cô không kiêu ngạo nhìn anh.

Ánh mặt anh trầm tĩnh như hồ nước nhưng có sự cảm nhận của người đi vào trong đó.

Thuốc lá đã cháy hết, tay nóng lên ngón tay Viên Linh, buốt cô tái nhợt. Viên Linh vội vàng tắt tay, mặt cô đỏ bừng, mắt cô lóe lên cơn tức giận.

Viên Linh gật đầu. “Xin lỗi, tôi đi ra ngoài trước đây!”

Linh Chỉnh không nín kìm. Anh biết không thể nín kìm, cô không có cách gì cô lại. Anh chỉ có thể lặng lẽ dõi theo hình bóng cô.

Viên Linh bắt đầu cảm thấy ngột ngạt sau lưng cô, mặt cô nhanh chóng đỏ bừng, vội vã chạy ra ngoài, cô đứng đờ đẫn.

Tên Úc Nam đang đứng bên cạnh cô cách đó không xa.

Viên Linh nhớ lại nhũn nhũn, rồi nhũn nhũn qua Tên Úc Nam. Trong lòng Viên Linh biết rõ, Tên Úc Nam đi nào đành bỏ qua cho cô. Lúc cô tay Viên Linh bắt đầu giục cô đã chuẩn bị tâm lý. Viên Linh chỉ không ngờ Tên Úc Nam nói: “Tình yêu đầu tiên của em dành cho Châu Trình, tình yêu cuối cùng trao cho Linh Chỉnh. Tôi thì sao? Tôi có gì đâu em?”

Đã lâu Tên Úc Nam không nhìn thấy Viên Linh hối hận, biết rồi thì vẫn vậy... Nhưng vì mặt người khác.

Mặt cô trong lòng anh đã biết trước, có lúc ép bản thân vui vẻ chấp nhận sự thật, thì như thế...

Giọng nói của Tên Úc Nam thì khiến cô bắt đầu. Đây là sự yên lặng rất quen thuộc với Viên Linh. Cô nhìn mặt anh, khóe miệng nhếch lên, giục tay về phía anh, nói rành rọt từng chữ: “Anh giành cảm xúc thù hận của tôi.”

Viên Linh nắm lấy tay khi sợ hãi nhưng cô của Tên Úc Nam nắm lấy hai tay.

Tên Úc Nam dùng sức đẩy Viên Linh vào tay. “Em hãy nhìn mặt chủ mưu tôi chết đi, thì thì sao vì tôi chỉ bám qua loa thôi khi nào em cũng thì như vậy?”

Viêm Lãng hình mặt mũi người. “Tớ nghĩ tiên sinh, anh hẳn có thói quen tình dục như thế?”

Ánh mặt anh cười.

Viêm Lãng cười. “Anh nghĩ thế à! Chẳng phải anh mong tôi thù anh hay sao? Bây giờ anh cần mặt mũi người sạch sẽ, bắt đầu khao khát người khác tha thứ như thế?”

Tớ nghĩ Úc Nam tự nhiên nhìn thấu sự thật. Anh im lặng một giây rồi bắt đầu cười. “Đúng vậy, là tôi nhớ thật sự...”

Tớ nghĩ Úc Nam cúi đầu, nhìn sâu vào mặt cô. Viêm Lãng chau mày như ngờ ngợ mặt mũi khác. Tớ nghĩ Úc Nam bắt thành lĩnh gì mặt cô, phớt môi cười môi môi.

Mặt hôn nhân bắt đầu mang theo hơi thở đã trở nên xa lạ với Viêm Lãng thật lâu...

Viêm Lãng không kịp nhận ra, cuối cùng anh đã tin sâu vào.

Toàn bộ sự dây dưa tình cảm của Viêm Lãng đều tập trung cảm nhận sự giận dữ của Tớ nghĩ Úc Nam trong giây lát. Hai năm qua anh không nhìn cô. Ngày hôm nay, anh nhận ra đã thú vị khát thật lâu, cuối cùng anh bắt đầu mút nếm au rát, sự phản kháng của cô bắt anh làm tan rã, nhận ra hơi thở của anh cũng phải.

Cho tới khi Tớ nghĩ Úc Nam hài lòng buông Viêm Lãng, cô mới thoát khỏi sự khống chế của anh. Viêm Lãng lập tức vùng tay tát Tớ nghĩ Úc Nam nhấc bổng anh đi đằng tùm tùm.

Lãng cười Viêm Lãng phớt phớt, môi cô sưng. Tớ nghĩ Úc Nam nắm tay cô, bình tĩnh quan sát cô.

Ánh nhân viên phục vụ đi ngang qua trước ngõ như vờ bên này. Viêm Lãng nghĩ như vậy, rút tay khỏi mặt. Dõi theo bóng lưng Viêm Lãng cho tới khi cô khuất đi, Tớ nghĩ Úc Nam mới quay đầu.

Lãng Chinh và vợ nhìn bên ngoài cửa khu vực hút thuốc, bây giờ đã không thấy bóng dáng.

Anh đi vào phòng nghỉ của khách sạn. Cô dâu đứng lại và nhìn anh chằm chằm, trang điểm bên trong. Anh và anh rể của, trong lúc chờ đợi qua hình ảnh đôi nam nữ hôn nhau như vậy, cô rất không tình nguyện...

Lãng Chinh lập tức thu tay. Còn chưa kịp quay ngoắt lại, có người đã chạy tìm anh. “Lãng thi u, Chết chạng tìm anh.”

Lãng Chinh ngậm nghẹn trả lời: “Còn nói không tìm thấy tôi.”

Nói xong, anh lập tức bắt đầu như mọi ngày hai bên, cánh cửa phòng nghỉ tự nhiên mở ra. Lãng Minh nhìn phòng nghỉ đi ra. “Anh nhận ra đâu vậy?”

L Chỉnh thì dài, trong lòng không muốn như vậy nhưng còn cách quay u. “B !”

“Hôm nay T Nam rất xinh đẹp, anh không vào ngắm con bé mới chút sao?”

“H ? V y à?” L Chỉnh chau mày nhưng không có ý nhìn vào phòng ngh .

Thấy con trai tỏ ra lạnh nhạt, L Minh ình nhíu mày. “Tôi thay anh mới vì chúng họ này là vì muốn anh hoàn toàn đắm đuối họ.”

L Chỉnh ng ng i.

L Minh ình thì thầm nói. “ Bà trên thì gì thì u vô k , tôi thấy con bé Viêm L ng óc nhưng có hai mặt, mặt mình biết nói gì nào. Dù nó cười thì trong mắt anh thì cười là vì có ai khác, có gì đáng anh quý n luy n n t n bây giờ ?”

n b anh cười nh n ra tâm trạng quý n luy n c a anh? S ng y trang c a anh trong hai n m qua quá th t b i r i...

L Chỉnh n n c i thì l ng.

L Minh ình trầm ngâm trong giây lát, sau đó ông ta mỉm cười, gật đầu hòa h n: “Con trai, thì n l n anh u bị t r b n thân muốn gì, cười thì làm thì nào t c m c tiêu c a mình. Anh nên biết u gì mà là t t nh t i v i anh. Anh ng vì m t ng i àn bà mà ánh m t lý trí anh ã rèn luy n su t bao n m qua.”

L i nói c a L Minh ình hoàn toàn có lý, L Chỉnh nhún vai v b t l c. “Có l con ch muốn thì nghĩ m m t l n c m giác hoàn toàn không th kh ng ch , ho c là...”

Ho c là... anh biết thì p t t c m t l n, quên mình phần u vì thì anh thì s mong muốn, ch không phải liên quan n trách nhiệm và thì di n c a anh.

Thấy c a L Minh ình i vào. Thấy L Chỉnh ng óc, v m t vô c m, anh ta thì thì không biết có nên qu y r y hay không. Do d m t lát, anh ta mỉm cười nh L Minh ình: “Ch t ch, B tr ng Lý n r i.”

L Minh ình gật u, nói với L Chỉnh: “Tôi thì chào h i khách kh a, anh hãy vào trong xem T Nam thì nào!” Nói xong, ông ta không l p t c r i i mà a m t ra h i u thì ký m c a phòng ngh . Nhìn theo bóng L Chỉnh cho n khi anh i vào, L Minh ình mỉm cười cùng ng i thì ký i ra h i tr ng.

Trong phòng ngh r ng l n, nhân viên trang i m ang thu d n . á m b n thân c a cô dâu ang vây quanh bàn trang i m. M t ng i tình c ng ng u, l p t c m m c i nói với cô gái tr tu i ang ng i tr c bàn trang i m. “Trang T Nam, ng i àn ông c a c u n r i kìa.”

T t c quay v phía c a ra vào, nhân viên trang i m cúi u chào h i: “L tiên sinh!”

L. Chinh mỉm cười vì hạnh phúc, sau đó thì nhìn bàn trang điểm. Ngồi phớt lờ tên Trang T. Nam lặp lại tên của cô vì L. Chinh nhìn ngượng ngùng vì nhìn thấy một góc nào đó, trông cô rất giống một người.

L. Chinh cười cùng công quy tắc như một vị hành lang lạ mình đi ngang qua cửa này.

“Tôi có thể nói chuyện riêng với cô một lúc không?”

L. Chinh vội vã đi, mỉm cười chào tạm biệt nhìn nhau rồi quay sang Trang T. Nam. Sau đó, cô cảm ơn vì lời mời, rồi đi không gian riêng cho đôi tình nhân.

Anh và cô có thể gọi là đôi tình nhân? Mời bạn xem phim vào thứ Bảy, ngày Chủ nhật cùng cô đi xem phim lão học trò trẻ mới cưới, tham gia hoạt động công ích. Mời bạn cùng hai bạn, nếu có vị khách xuất sắc gì thì thông báo cho tôi nhé... Trong một khoảnh khắc, khoảnh khắc hai người bên nhau rất có thể như một người.

Anh tán thưởng tham vọng kinh doanh của cô. Còn cô khao khát có thể đi và sống như Minh Anh phát triển sự nghiệp. Cuộc hôn nhân kỳ lạ này, vẫn đi đến sự kết thúc của mình mà thôi.

Trong một khoảnh khắc, L. Chinh tự nhiên nói: “Em còn nhớ em từng hỏi anh, tại sao anh lại sử dụng giày cao gót như vậy?”

“Sao bạn đoán anh như thế chứ?”

L. Chinh cười. “Đó là tác phẩm của một nhà thiết kế nổi tiếng New York. Mời đôi giày của khách tên của nhà thiết kế là Elaine. Thực ra tên tiếng Trung của cô là Viên Linh.”

Một Trang T. Nam hỏi bạn của cô. Cô nhớ tên người phớt lờ này Viên Linh... là bạn gái tin cậy nhất của L. Chinh.

“New York...” Ký ức xa xôi bị tạc bao, nhưng trong lòng anh vẫn nhớ rõ từng chi tiết nhất. “Sau này anh mời bạn, lúc bạn đi cô bạn nhà bạn ra ngoài học ngành tài chính thì tốt, nhưng cô bạn không thích ngành đó nên đi sang học ngành thiết kế. Chắc em cũng biết khoảnh khắc đó, mà anh nhớ New York.”

Trang T. Nam gật đầu, sự cảm động có vẻ khó coi.

“Vì nguyên nhân này, anh thì bay đi bay về giữa hai nơi. Lúc bạn đi, cô bạn chỉ cần học thiết kế trong một năm. Cô bạn cùng bạn mới của hàng bán giày như bạn trẻ công chúng của anh. Anh tình nguyện giúp cô bạn, khi cô bạn đang thì bạn đi bạn đi cho thuê nhà bên ngoài của hàng. Cô bạn và dùng tên Anh khách của bạn và dùng tên Trung khách của bạn, trông rất thú vị. Đáng tiếc là lúc đó anh không đi làm thì anh sẽ. Sau khi bạn đi, anh tình nguyện giúp cô bạn, thì anh giúp vị khách của anh của hàng đó mua giày, rồi anh tặng đôi giày cho bạn.”

Rất cụ thể là hình thức thú vị nhưng mà khỏe mạnh tràn ngập ý nghĩa?

Trang Tiếu Nam cười mỉa mai. Cô không biết nên làm gì đi nữa vì nghĩ rằng ông có thể đứng áp sát tại ngưỡng cửa.

“Áng tử, anh chắt chắt chân vào đôi giày ó. Có thể thay trình thì tốt cả cô ý không cao.”

“Hóa ra hai người đã sớm quen biết...” Giọng nói của Trang Tiếu Nam như tiếng sét.

Lý Chính cười. “Kể từ lúc đó, mỗi tháng anh đều giúp việc của anh nhân viên hàng cô ý mua giày. Mỗi đôi giày đều kèm theo thiệp tay của cô ý. Ngoài việc cảm ơn thông thường, cô ý thỉnh thoảng cũng mua quà cho mình. Tuy chi phí của cô ý mỗi tháng thì cũng ra anh đã biết cô ý từ lâu.”

Trang Tiếu Nam lặng lẽ nghe những câu chuyện vô thức của môi trường. Lý Chính luôn là người quan sát rất kỹ, lần này, anh cảm thấy không thoải mái. “Mặc dù không phải là người trong ngành nhưng anh cũng có thể nhận ra, thì tốt cả cô ý ngày càng tiến bộ. Nhưng một năm sau, trong lá thư cảm ơn, cô ý nói cho anh biết, cô ý và người bạn thân bán của hàng. Cho nên khi cô ý tìm anh vì chuyện tặng quà Nhã Nhan Minh Bình Square, anh mới biết cô ý cũng gặp anh, nhưng phải từ bỏ lý tưởng vì sự nghiệp gia đình.”

Trang Tiếu Nam cảm thấy. Nhưng khỏe mạnh cô cũng.

Lý Chính gật đầu. “Nhưng khi thì anh và thì yêu cách nhau một ngưỡng. Thẳng ra anh đã sớm không thể phân biệt tình cảm của anh vì cô ý là tình yêu hay sự thân thiện. Trang Tiếu Nam, anh cảm thấy em nên suy nghĩ cho kỹ. Người đàn ông như vậy có đáng em gửi gắm cuộc đời hay không?”

Buổi tiệc hôn lễ, Lý Chính mặc com lê chỉnh tề, đi lên sân khấu theo lời mời của chủ trì.

Tiếng người chủ trì vang lên: “Tiếp theo, xin mời Trang Tiếu Nam lên sân khấu!”

Không ai xuất hiện.

Người chủ trì bất giác cất cao giọng: “Mời Trang Tiếu Nam!”

Khi người chủ trì lặp lại lần thứ ba, nhân viên phục vụ trong sảnh đứng nhìn nhau, khách mời thì thào to nhỏ, Lý Minh Bình lập tức đứng dậy.

Cô dâu đã trở lại...

Tin tức vẳng lan ra, sảnh tiệc xôn xao.

Trang Tiếu Nam nghĩ yên lặng. Hội trường náo loạn, nỗi lo lắng nhưng không thể hình dung ánh mắt lơ đãng của anh. Chàng nghĩ bên cạnh anh đứng không. Cho nên khi Lý Minh Bình và bạn cô dâu vui vẻ rời khỏi hội

trên, Tiếng Úc Nam mĩ rĩ mĩ tĩ khĩ vĩ trí bên cạnh, nhìn ngĩ ãn ông trên sân khĩ u.

Chĩ rĩ trên sân khĩ u khĩng hĩ tĩ ra ngĩ cĩ nhiĩn trĩ cĩ sĩ vĩ ngĩ mĩ tĩ cĩ a cĩ dũ. Ánh mĩ tĩ anh lĩ khĩa chĩ tĩ vào chĩ ngĩ trĩ ngĩ khĩng bên cạnh Tiếng Úc Nam.

Viĩm Lĩ ng rĩ khĩ khĩch sĩn Mĩnh ãnh trĩ cĩ khi buĩ tĩ cĩ ãnh hĩn bĩ tĩ u, cĩ lĩ mĩ tĩ lĩ nĩ nĩ a qua ãmĩ bên ngoĩi.

Nĩ ãmĩ, Viĩm Lĩ ng tĩ mĩ xong, cuĩn khĩn tĩ mĩ ra ngoĩi. Do cĩ trong phĩng tĩ mĩ quá lĩu, ngĩ ãn ông phĩng ngoĩi ãng say.

Viĩm Lĩ ng ngĩ xĩu ngĩ cĩ nhĩ giĩng, khĩng khĩch sĩo giĩ tay vĩ lĩn mĩ tĩ ngĩ ãn ông nhĩng anh tĩ vĩn khĩng tĩnh.

Ngĩ ãn ông cĩ thĩn hĩnh mĩuĩng rĩn chĩ cĩ DJ tĩ mĩ tĩ quán bar, ngĩn tay anh tĩ rĩ tĩ pĩ, nĩ cĩ vĩ cĩng cuĩn hĩt. Viĩm Lĩ ng cho rĩng cĩ cĩ chĩt cĩ mĩ tĩnh vĩ ãnh tĩ. Nhĩng bĩy giĩng mĩ khĩnh tĩ trong giĩ cĩng say, Viĩm Lĩ ng chĩ cĩ mĩ thĩ y gĩng mĩ tĩ này vĩ cĩng xĩ lĩ.

Trong lòng cĩ tĩ nhiĩn xĩ tĩ hĩn nĩ sĩ hĩi mĩ hĩ.

ãy lĩ phĩng khĩch sĩn xĩ hoa, chĩ cĩ giĩng hĩnh bĩ u dĩ cĩ cĩ lĩn, quĩn áo bĩ a bĩn dĩ tĩ. Viĩm Lĩ ng ngĩ dĩ y, tĩm quĩn áo cĩ a cĩ, mĩ cĩ vào ngĩ ã. Sũ ã cĩ lĩ cĩ tĩ xĩch lĩ y vĩ tĩ nĩ, rĩt tĩ pĩ tĩnĩ tĩ lĩn tĩ u giĩng.

Mũ hàng trĩ tĩn, sũ ãmĩ nay, hĩ trĩ thĩnh ngĩ ã lĩ. Trong lĩcĩ ã ra cĩ a phĩng khĩch sĩn, Viĩm Lĩ ng vĩ tĩnh nhĩn thĩ y bĩng dĩng cĩ a mĩnh trong chĩ cĩ gĩng cĩ lĩn bĩ cĩ tĩng ã dĩn, bĩ tĩ giĩc dĩng bĩ cĩ.

Ngĩ ã phĩn trong gĩng xĩnh pĩnh ngĩ khĩng cĩ lĩnh hĩn. ãi mĩ tĩ cĩ trĩng rĩng, vĩ cĩ mĩ.

Viĩm Lĩ ng vĩn nhĩ lĩ lĩcĩ nĩ ã ãmĩ. Vĩ ã lĩi ô tĩ vào nhĩ xe, mĩ tĩ ngĩ giĩp vĩ cĩ xĩngĩn trĩ cĩ u xe cĩ a viĩm Lĩ ng: “Cĩ chĩ, cĩ u chĩ ãng ãi cĩ phĩng khĩch.”

“Tĩi bĩ tĩ rĩ!”

Mĩ ngĩ nĩi vĩ y nhĩng thĩ cĩ ra Viĩm Lĩ ng chĩng hĩ bĩn thĩm. Cĩ xĩu ngĩ xe, ãi cĩ u thĩng nhĩ xe lĩn thĩng tĩng trĩn, vĩ phĩng ngĩ lĩn tĩ mĩnh xĩu ngĩ giĩng.

Trong lĩcĩ mĩ mĩng, ãi nĩ thĩi cĩ a Viĩm Lĩ ng rĩng lĩn. Cĩ cĩ mĩ ãi nĩ thĩi lĩn xem, lĩ tĩn nhĩn tĩ mĩ tĩ sĩ lĩ.

“Tĩi lĩ ãn ông, dũ thĩ ãnĩ cĩng khĩng thĩnh nĩ tĩn cĩ ãn bĩ, hĩn nĩ ã chĩng tĩ vĩn chĩ ã lĩm giĩ cĩ.”

Viĩm Lĩ ng cĩnh xem cĩ ã sĩ ãi nĩ thĩi cho ãi phĩng tĩ lĩcĩ ãnĩ nhĩng nghĩ mĩi khĩng ra. ãng lĩcĩ này, cĩ tĩ nhiĩn ngĩhe thĩ y tĩng tay nĩ mĩ

cả phòng chuyên ng. Theo phàn x, Viêm Lãng ném mình lên tưng, giởng, nhảm nghi nhảm t.

Tiêng bấc chân mình lúc m t g n.

T m ch n m ng b kéo ra, m t bên giởng h i lún xu ng, Viêm Lãng r t phi n nã, cô quay ng i sang m t bên giởng v ng say.

Ng i àn ông v a ng i xu ng giởng a m t nhìn ch lổm trên m, n i Viêm Lãng v a n m ng . Anh giởng tay ch m vào, v n có th c m th y h i m c th cô l i.

Ng i àn ông ngo nh u v phía chi c ng h c góc phòng, bậy giởng là hai giởng sáng. Cách b a ti c ính hôn l n x n g n m i tiêng ng h .

T ng Úc Nam cúi xu ng, kéo t m ch n m ng p lên ng i Viêm Lãng. úng lúc này, anh nhìn th y nh ng đ u hôn còn rõ nét trên chi c c tr ng ng n c a cô.

Viêm Lãng b ng i àn ông n i gi n kéo tóc. Cô au n m c gi t mình t nh gi c, túm ch t tay ng i àn ông nh ng b anh g t ra. C ng i cô v ng sau, ề vào chi c ền ng trên t u giởng, c n phòng t nhiên t i h n.

D i ánh sáng m m , Viêm Lãng nhìn th y ng i àn ông giởng tay nh tát cô, nh ng bàn tay anh đ ng l i trong không trung, đ ng nh anh ã khôì ph c lý trí vào giây phút ó. Vài giây sau ng i àn ông nh c c m Viêm Lãng. “Hôm nay em l i ch i b i ầu? C ng không bi t t m r a s ch s r i m i v nhà!”

ng tác c a anh khá nh nhàng, giởng ki m ch . S thay i thái nhanh nh tia ch p c a anh khi n Viêm Lãng ngậy ng i, sau ó cô n n c i thách th c. “Tôi r t m t, m i anh ra ngoài!”

“Ra ngoài?” Ng i àn ông l nh lũng “h ” m t tiêng. Trong lúc nhìn cô ch m ch m, bàn tay anh l n n tr c ng c cô.

Tiêng lo t xo t vang lên, c áo c a Viêm Lãng b kéo ra.

Viêm Lãng c h t s c gi t tay anh nh ng t n công vô ích. Ng i àn ông d dàng túm cô v giởng.

Ng i àn ông làm ng tác nh s p bóp c cô khi n cô ph i ngoái u sang m t bên, l c n c tr ng nỡn. Anh không h do đ cúi xu ng c n m nh vào c cô.

Hành ng hoang dã này ã hoàn toàn ph l p nh ng đ u hôn trên ó.

Viêm Lãng giởng tay nh ánh ng i àn ông nh ng b anh giởng ch t, cô ch có th hét lên: “T ng Úc Nam! Có gi i anh hãy gi t tôi i!”

T ng Úc Nam r i kh i c Viêm Lãng, h i th nóng h i c a anh ph trên làn da l nh giá c a cô, giởng nói c a anh tr m th p n m c áng s nh ng v n l v tao nh t c t t y. Anh nói ch m rãi t ng t : “Tôi là công dân tuân th

pháp luật, làm gì có gan l y m ng em. Cùng l m tôi ch n p b ng ch ng ph m t i th ng m i c a Châu Trình cho c nh sát, r i ti n c u ta vào tù mà thôi!”

Nghe n hai ch Châu Trình, ánh m t Viêm L ng b ng tr nên n.

ây không ph i k t qu cô mong mu n. H y b cam k t, nh n l i Giang Th Quân xé l s n nghi p c a T th em rao bán m i là i u anh nên th t ra mi ng.

V a nói d t l i, T ng Úc Nam l p t c kéo váy Viêm L ng...

Viêm L ng c c tin t c con dâu t ng lai c a L gia t hôn trên báo chí vào sáng hôm sau.

Tr c ó, cu c hôn nhân gi a hai h L và Trang ã gây xôn xao toàn thành ph . Vì v y tin t c t hôn li n tr thành tài bản tán sôi n i. Gi i truy n thông không ng ng suy oán, b n h th m chí i m l i t ng chi ti t nh trong m t n m L Chinh và Trang T Nam h n hò, hồng tìm ra nguyên nhân t i sao Trang T Nam quy t nh t hôn.

Viêm L ng l ng l g p t báo, t sang m t bên r i c m c c cà phê. n sáng trên bàn u làm theo s thích c a cô, không b hành hoa nh ng Viêm L ng v n ch ng mu n n. Cô m i ch nh p m t ng m cà phê ã b ng i khác c p m t.

Viêm L ng ng ng u, b t g p T ng Úc Nam n m c ch nh t , u tóc g n gàng ang u ng ly cà phê c a cô. T ng Úc Nam l nh nh t nhìn l i Viêm L ng r i chuy n ánh m t i ch khác. Anh v a c m ly cà phê v a gi t báo, l t n úng bài báo v anh v a xem qua.

Sau khi c tin t c, T ng Úc Nam m m c i. Anh r i tay kh i t báo, quay sang nâng c m Viêm L ng. ng tác b t ng này khi n ng i giúp vi c ng c a ra vào không dám l i g n khi n T ng Úc Nam có th nhìn th ng vào m t cô v c a anh mà không b ai qu y r y. “Nhân tình c a em ã lo i b ch ng ng i gi a hai ng i, t i sao trong m t em v n không có v gì là vui m ng?”

C m b T ng Úc Nam bóp n phát au, nh ng Viêm L ng l i c m th y vui m ng. Cô nh ch mi ng c i. “Xem ra t i qua anh ng không ngon, s c m t r t t .”

Nói xong, cô gi tay vu t ve m t anh.

S quan tâm theo ki u “ngh m t ng, nói m t n o” c a Viêm L ng khi n T ng Úc Nam ng n ng i. Nh ng ngay sau ó anh g t tay Viêm L ng, b ly cà phê xu ng bàn r i ng i xu ng v trí c a mình, b t u n sáng.

Viêm L ng thu l i n c i, a m t nhìn ng i giúp vi c ng nh tr i tr ng c a ra vào, lên ti ng h i: “Ch Chu, ch ã mua th tôi b o ch a?”

Lúc này, ng i giúp vi c m i b ng t nh, l p t c ti n l i g n. Ch ta nhìn T ng Úc Nam phía i đi n b ng ánh m t khó x , b n kho n không bi t có nên a cái túi nylon cho Viêm L ng. Viêm L ng gi tay c m l y túi.

Tống Úc Nam chỉ liếc mắt cái rồi cúi xuống sáng, coi như không ý. Viêm Lệ rút hộp thuốc trong túi, cô cố ý gây ra tiếng ngậm nhồm, nhồm ngậm ồm ồm đi xuống cúi xuống. Viêm Lệ nhìn thu liếc mắt, dùng cả phê thuốc tránh thai rồi ngẩng đầu. “Tôi đi làm đây, anh chờ nhé.”

Viêm Lệ quay ngoắt đi. Tiếng giày cao gót cạ cô mỗi lúc một xa, cho đến khi bị ném mất hoàn toàn, Tống Úc Nam mới ngẩng đầu.

Ngồi giúp việc yên lặng. Chợt bị tỏ ánh mắt Tống Úc Nam đáng ghét, vội vàng giãi bày: “Cứu...”

Tống Úc Nam như không nghe thấy, lặng lẽ nhìn hộp thuốc tránh thai đã bóc tung tóe trên bàn. Ánh mắt cạ anh bốc lên sự bất ngờ không giúp việc không lường. Chợt vội vàng đi thu dọn thuốc rồi chạy nhanh xuống bếp.

Nhà tắm sau, xe của Viêm Lệ đi vào bãi đỗ xe của công ty.

Sau khi xuống xe, Viêm Lệ đi về phía thang máy. Như khi đi ngang qua chiếc Maybach sang trọng, cô bối rối.

“Viêm Lệ!”

Viêm Lệ liếc qua rồi phát ra tiếng nói, chột dạ nghĩ cô có thể đi ngậm tài xế thò đầu ra khỏi buồng lái chào hỏi cô. Viêm Lệ nhanh chóng rà soát não bộ, xác định cô không quen người này.

Viêm Lệ vội vàng yên lặng quan sát người đàn ông xa lạ. Thấy cô không có ý tứ lên, thì phẫn nộ nghĩ thích: “Tôi là tài xế của Lệ tiên sinh.”

Viêm Lệ chau mày. Cô ngừng nghĩ thì lại nghĩ. Cửa kính phía sau tất bật xuống ngay trước mắt cô.

Vào giây phút cửa kính hạ xuống toàn bộ, Viêm Lệ giật mình kinh ngạc. Người đàn ông ngồi trong xe, hai bên tóc mai chĩa sau mắt em gái trẻ.

Là Lệ Minh.

Viêm Lệ ngồi vào xe ô tô của Lệ Minh, cô không biết nói gì, cũng không rõ chiếc xe của cô là gì. Bây giờ cô duy nhất có thể xác định là bác trưởng ban này không thích cô. Nhìn gương mặt u ám của ông ta, người không biết cô có thể ra.

“Sao ghét như vậy, thì sao ông ta còn tìm cô?”

Viêm Lệ nghĩ mãi không ra lý do.

Lệ Minh im lặng từ lúc xuống xe, cô không có ý nói chuyện với Viêm Lệ. Thì qua gặp thì bị tức giận hôn, Lệ Minh còn là người đàn ông trung niên phong độ. Chợt sau mắt em, ông ta đã già đi trông thấy.

Cùng đi, xe của Lệ Minh đi vào mặt biển vắng.

Thì lúc nhìn thấy biển ngoài cửa biển vắng thì khi xe ô tô dừng lại bãi ngoài trời, Viêm Lệ ngồi xuống ghế tay thành xe, cô cố gắng vô cùng.

Ô tô vào vị trí, người tài xế xuống xe, mở cửa cho Viêm Lãng. Viêm Lãng quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Lãng Minh nhìn không có ý xuống xe, ông ta đứng chờ tài xế: “Cửa Viêm Lãng lên trên đó.”

Viêm Lãng hít một hơi thật sâu rồi bước lên xe. Người tài xế mở cửa lên phòng bích nh.

Phòng bích nh rất sang trọng, các chi tiết trang trí đều là nhân vật quan trọng. Bên ngoài phòng bích nh không tên bích nh nhân. Tài xế mở cửa rồi tránh sang một bên, nói với Viêm Lãng: “Viêm tiểu thư, mời vào!”

Tuy đã làm ồn ào ra nhưng khi đi vào phòng và bắt gặp người đàn ông đang ngồi trên ghế bích nh các báo, Viêm Lãng vẫn vô cùng kính trọng.

Nhìn thấy Viêm Lãng, Lãng Chính cũng ngạc nhiên không kém.

Trên mặt, cười, tay trái, chân phải... các anh, không chắc nào không có vết thương. Có vết thương các bạn bố bạn vui, mặt sẽ cười cười thu hút. Chú r ngày hôm qua vẫn còn đẹp trai người người, sao hôm nay lại ra nông nỗi này? Viêm Lãng nhíu mày: “Anh... Tại sao anh...”

Lãng Chính nhìn chăm chú vào người đàn ông. Vì các anh nhìn chăm chú vào người đàn ông trên mặt anh nhìn thấy anh thì hờ hững.

Viêm Lãng không nhìn, cô cúi đầu vô tình thấy tờ báo trên tay người Lãng Chính, đó chính là tờ báo cô đọc sáng nay.

“Trông tôi buồn cười lắm phải không? Lãng nhìn vợ rồi còn bắt buộc cho mặt tươi cười mà không nghe lời.”

Viêm Lãng không biết áp lực nào. Chắc hẳn bạn đã nghe bạn nói, Lãng Chính làm mất lòng. Tại sao người đàn ông này lúc nào cũng mất lòng bạn? Bạn nói cô thì mạnh mẽ, khó coi và mặt mũi đi như thế nào.

Viêm Lãng thì thầm nói với bạn ý nghĩ này ra khỏi đầu. Cô không có cách nào nhìn người đàn ông Lãng Chính. Cô lên tiếng an ủi: “Vợ hôn thê các anh thì hôn là bạn nói cô. Lãng còn bắt anh trời cô ý nghĩ không vui anh? Sao anh phải chịu trách nhiệm?”

Lãng Chính hiểu Viêm Lãng nói câu này là để tránh người đàn ông. Anh vẫn không vạch trần cô như thường lệ, chỉ nói: “Bạn nói cho tôi biết mặt mũi chuyện này anh không phải là tốt. Cô đã nói vậy rồi, có thể gì để áp dụng các anh tôi không?”

Viêm Lãng lặng thinh.

“Người họ T gia các anh ra nông nỗi này, ngoài Giang Thuyền Quân còn có Tãng Úc Nam nữa phải không?”

Viêm Lãng đứng nhìn ngây ra trước câu hỏi của Lãng Chính. Nhưng đó chỉ là đứng nhìn, Lãng Chính không nhìn ra vẻ mặt của cô cũng như anh nghĩ mãi

mà không biết tại sao anh họ lại nói như vậy. Nhưng cô nghĩ anh nói không đúng về anh.

Viêm Lăng không trả lời, L. Chinh đành tiếp tục thăm dò: “Cô không chịu ly hôn với Tuấn Úc Nam là vì hy vọng có một ngày sẽ có người giúp cô?”

L. Chinh nhìn Viêm Lăng chăm chú, ánh mắt thăm dò của anh lộ vẻ kiên nhẫn. Sau đó, anh cất giọng trầm trầm: “Nếu tôi nói tôi có thể giúp cô?”

Viêm Lăng nhún vai. Ánh mắt của cô đã nói lên tất cả.

Hít một hơi, Viêm Lăng quay lưng ra khỏi phòng, L. Chinh thầm nghĩ: “Thế nào...” Thế nào cô mới có thể nói được. Thế nào bắt được cô lộ vẻ nhút nhát... Anh rút lui, nhưng ánh mắt lý trí, nhưng bắt buộc phải nói, trầm trầm về phía anh.

Đôi mắt Viêm Lăng lướt qua mắt tia kẻ. Cuối cùng, cô mỉm cười hỏi anh: “Anh chờ đợi sau khi Tuấn Úc Nam bán nhà, tôi còn có lòng tin vào sự giúp đỡ vô tình của anh?”

L. Chinh gật đầu.

Viêm Lăng lắc đầu. “Tôi bây giờ không cần người mua căn nhà của Tuấn, càng không thể gánh món nợ mới khác.” Nghe vài giây, cô lắc đầu, nói tiếp: “Nói một cách khác, dù tôi có thể chi trả khoản nợ mới thì cũng không, anh đừng suy nghĩ không cho phép anh làm càn.”

Khóe miệng L. Chinh nhếch nhếch. “Nếu tôi đã yêu anh thì sao?” “Nếu ông phản bội, tôi sẽ cắt đứt quan hệ của mình.”

Hai năm trước, anh đã dùng chấp nhận điều kiện của L. Minh Anh: Xóa bỏ món nợ mới của Viêm Lăng, nhưng phải giữ lại anh phải khoan tay nhìn.

L. Chinh bình tĩnh nhìn Viêm Lăng nhưng trong ánh mắt bình tĩnh của anh che giấu một tâm tình mà Viêm Lăng không thể nhận ra.

“Nếu em thật sự muốn dùng thì gì trao đổi với tôi...” L. Chinh lên tiếng. “Thì tôi muốn em.”

Căn phòng yên tĩnh như bên tai Viêm Lăng thì bỗng nhiên vang lên tiếng một bộ phận thành nào đó bắt đầu sụp đổ.

Khi Viêm Lăng trở về nhà quay về công ty, cuộc họp tháng kết thúc. Hai hàng tuấn sắc kết thúc.

Hai năm nay, mọi người đều biết rõ thái độ tiêu cực của Viêm Lăng với công ty. Vì vậy những người có một mối quen với cô làm muộn màng.

Chỉ là Viêm Lăng không ngờ Tuấn Úc Nam cũng vắng mặt. Cho đến khi cuộc họp kết thúc, cô vẫn không thấy bóng dáng Tuấn Úc Nam. Trong khi đó, cô liếc nhìn Giang Th. Quân, người đứng trước mặt cô nay không nhúng tay vào việc của mình công ty.

Khi Viêm Lãng bước vào, không khí trong phòng hơi ngột ngạt. Giang Thục Quân đứng ở vị trí chiến lược, Viêm Lãng đứng bên phải ông ta. Ngồi trong phòng không cần quan sát cũng có thể nhìn ra không khí thù địch của bên kia.

May mà cuộc họp nhanh chóng kết thúc. Tất cả mọi người thu dọn tài liệu rời đi. Viêm Lãng giao giấy tờ có liên quan cho thư ký rời đi ra ngoài. Giang Thục Quân vẫn đứng đó, nghe thư ký của ông ta báo cáo lịch làm việc tiếp theo: “Mười giờ ba mươi: thảo luận trung tâm nghiên cứu sản phẩm mới. Mười một giờ ba mươi: nhận trả lời giám đốc ngân hàng Chung. Hai giờ chiều: chơi golf với Lãng Thục Quân...”

Viêm Lãng gật đầu nhận phòng, lập tức đi về phòng.

Thư ký đi theo sau Viêm Lãng, nghi hoặc hỏi cô. “Viêm Tãng?”

Viêm Lãng quay đầu, xoa tay ra hiệu không có chuyện gì. Ánh mắt cô lướt qua thư ký, dừng lại ở Giang Thục Quân. Sau đó cô quay ngược lại, rời khỏi phòng hơi vội vã.

Viêm Lãng trở về văn phòng của mình, sắp xếp lịch trình rời đi tài liệu ghi chép tìm hiểu nội dung thảo luận trong cuộc họp mà cô bắt đầu. Viêm Lãng bắt đầu nghĩ đến câu nói ban nãy.

Hai giờ chiều, chơi golf cùng Lãng Thục Quân.

Viêm Lãng lặng lẽ đóng tài liệu.

Tập đoàn Minh Thành, tập đoàn Lãng Thục... Viêm Lãng nhẩm nhẩm tất cả vào thành ghi phía sau, cô đứng nhìn thấy một cảnh tượng khác.

Viêm Lãng vẫn qua đêm bên ngoài nhưng cô không cần quán bar gì cả thì gian như thế này. Lãng Chính bắt đầu khá nặng, phẩm chất thì gian mới hiện ra. Vì vậy thì Viêm Lãng cũng nên biết vì nên thận trọng.

Ngồi Viêm Lãng thì nghĩ về những người bạn là người bạn của Lãng gia là các em nhỏ. Cô chỉ mới lớn gặp Lãng Minh Thành nên mới con trai. Viêm Lãng đứng bên ngoài phòng bệnh, không quy rầy hai cha con họ. Vì Lãng Minh Thành ra về, cô mới vào phòng bệnh.

Viêm Lãng Lãng Chính bên cạnh. Không bao lâu sau, hai người thì hình bóng Lãng Minh Thành xuất hiện dưới lầu. Lãng Chính chỉ tay về phía hình bóng của cha, nói với Viêm Lãng: “Về thì đứng trên đầu tôi là tác phẩm của cây gậy. Nó cũng làm tôi lo lắng quý, cũng nên biết, ánh mắt của người bạn thân thì sao.”

Viêm Lãng bắt đầu cười. Cô quay sang Lãng Chính mới phát hiện không cách gì của hai người rồi.

Nếu biết Viêm Lãng rời đi vào tay của Lãng Chính.

Viêm Lãng vô thức kéo dài khoanh cách. Lãng Chinh thay vì vì lý nên thu cánh tay ngang khoác vai cô. Viêm Lãng ôm tay quanh cổ phòng, thay vì giết tảo bên cạnh thì giết, cô lập tức đi về bên đó. “Tôi đi ra tảo.”

Lãng Chinh không rời mắt khỏi bóng lưng Viêm Lãng. Dù cô đi về phía chỗ nào thì vẫn là đi đúng, anh cũng cảm thấy tình nguyện...

Ngày lễ bình yên mới tới, Viêm Lãng nhậm chức thay quynh áo rồi làm. Phòng bình yên của Lãng Chinh có một phòng dành riêng cho người chỉ huy. Mọi ngày qua đêm bình yên là khoanh tay giữa gian cô cũng ngon như trong hai năm qua.

Hít thở không khí trong lành của buổi sáng sớm, Viêm Lãng cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái, nhậm chức nên cũng ngồi bất động, Viêm Lãng lập tức eo tim mới nhận ra giác ngộ thì ngẫm.

Sáng nay có vẻ không bình thường. Xe của Tổng Úc Nam ngay trước cửa ngôi nhà chính. Cửa sau mở toang... Không biết Tổng Úc Nam vào nhà hay chuồn đi ngoài?

Viêm Lãng liếc qua chiếc xe, không hề nhận ra tài xế mà đi thẳng vào nhà.

Vào lên tầng hai, Viêm Lãng nghe thấy tiếng gõ phòng thay. Cô thì thầm liếc nhìn, nhìn thấy th ký Lý đang trong, sắp xếp quần áo của Tổng Úc Nam vào một chiếc vali. Viêm Lãng và người tác của anh ta có vẻ lo lắng, sợ hãi.

Thấy Viêm Lãng tự nhiên xuất hiện, th ký Lý hơi ngại ngùng đi tới chào cô.

“Anh làm gì vậy?” Viêm Lãng nhìn bên cạnh, cố gắng hỏi.

Th ký Lý nhìn nhìn cô mỉm cười. “Tổng giám đốc đi công tác khoanh mới ngày. Tôi chỉ đi cho anh ý.”

Xem ra lần này Tổng Úc Nam đi công tác rất vội vàng. Viêm Lãng cau mày nhìn theo th ký Lý cho đến khi anh ta rời đi.

Th ký Lý xuống đi nhà, nhanh chóng đi vào ô tô đang chờ sẵn bên ngoài. Sau khi đóng cửa xe, anh ta nói với tài xế: “Quay về bình yên!”

Ghi chú:

1. Kì kinh bát mạch: Theo ngũ hành, bình khí đi lên trên đi xuống (thiên khí) và bình khí âm (địa khí) đi xuống đi lên, tám dòng khí hóa trên giao lưu qua lại thành tám kinh, gọi là “kì kinh bát mạch”. Kì kinh bát mạch gồm: Nhâm mạch, Thái âm mạch, Đương dương mạch, Âm dương mạch, Đương khí u (ki u) mạch, Âm khí u (ki u) mạch, Xung mạch và Thái (đi) mạch. Trong tám mạch, trừ hai mạch Nhâm và Thái có huyết riêng, còn sáu mạch khác không có huyết riêng, có thể dùng một số huyết của các kinh chính (huyết thì vì tám mạch) đi u hòa mạch khí của sáu mạch này.